

mindeligt gældende regler, at der med anvendelse af en indplaceringsregel, som ville anbringe de pågældende ét løntrin højere, ville være forbundet en øjeblikkelig merudgift på ca. 600 000 kr., at anvendelse af en sådan regel på 2., 4. og 5. lønningsklasse ville medføre en skønsmæssigt anslået øjeblikkelig merudgift på yderligere ca. 2,4 mill. kr., og da den i lovforslaget optagne regel er foreslået af den forhandlingsberettigede centralorganisation, finder udvalget ikke grundlag for at stille ændringsforslag vedrørende indplaceringen i 9. lønningsklasse.

f) I anledning af et herom rejst spørgsmål skal udvalget henstille, at der snarest træffes bestemmelse om sådanne ændringer i de for statstilskudsberettigede private skoler, seminarier, børneforsorgsinstitutioner m. m. gældende tilskudsregler, som nødvendiggøres af, at der for de pågældende institutioners personale gennemføres samme lønordning som foreslået for statstjenestemændene. Det bemærkes i denne forbindelse, at der i tilfælde, hvor det pågældende personale måtte være medlemmer af en statsunderstøttet pensionskasse, indtil videre som normalt pensionsbidrag bør indeholdes et beløb svarende til 5 pct. af de for personalet gældende nye bruttolønninger. Den endelige procentfastsættelse tænkes ikke foregrebet hermed, men må foretages i forbindelse med den almindelige revision af bestemmelserne vedrørende de statsunderstøttede pensionskasser m. v., jfr. 1. betænkning fra lønningskommissionen, side 54 og 55.

g) I lønningskommissionens 1. betænkning, side 42-43, er udtalt følgende:

„Der har for kommissionen meldt sig det principielle spørgsmål, om og i hvilket omfang fremtidige ansættelser af statens faste personale bør ske på de pensionsmæssige vilkår, som kommissionen foreslår indført for de nu ansatte tjenestemænd. Fra forskellig side inden for kommissionen har der været anlagt afvigende principielle synspunkter vedrørende ønskeligheden af i det nuværende omfang at opretholde en tjenestemandsoverordning, der hjemler selvstændige pensionsrettigheder som for de nuværende tjenestemænd. En nærmere stillingtagen til det fremdragne spørgsmål må imidlertid forudsætte en meget

minutiøs gennemgang af forholdene i samtlige styrelser til bedømmelse af, om overgang til andre ansættelsesformer end det traditionelle tjenestemandforhold vil være mulig eller hensigtsmæssig. Det må herved erindres, at det drejer sig om styrelser med så vidt forskellige arbejdsområder som f. eks. told- og trafiketaterne, forsvaret, politiet, domstolene m. fl. Lønningskommissionen foreslår sådanne undersøgelser iværksat i en med dette formål nedsat særlig kommission.“

Finansministeren har i tilslutning til ovennævnte udtalelse fra lønningskommissionen erklæret, at det er hans hensigt efter lovens endelige vedtagelse at lade foretage den foreslåede undersøgelse og nedsætte et udvalg, hvor de videre overvejelser skal foregå.

Man skal i denne forbindelse henstille, at dette udvalg afslutter sit arbejde så betids, at finansministeren senest 1. maj 1960 kan gøre folketinget bekendt med resultatet af de i udvalget foretagne undersøgelser og overvejelser.

Udvalgets opgave er at undersøge, i hvilket omfang der i konsekvens af folkepensioneringens gennemførelse kan opnås sådanne ansættelsesforhold for fremtidige i statens tjeneste ansatte, hvis stilling ikke i kraft af sin karakter eller det med denne forbundne ansvar afviger væsentligt fra tilsvarende stillinger i det private erhvervsliv, at disses pensionsforhold i deres helhed ordnes efter de almindelige regler om folkepensionering.

Et *mindretal* (Baaga, Henry Christensen, Gottschalck-Hansen, Henry Hansen, Hartling, Heick, Thisted Knudsen, Lorentzen, Erna Sørensen og Poul Sørensen) havde ønsket, at udvalget klart havde tilkendegivet, at for sådanne stillinger, som f. eks. hvor det drejer sig om ufaglærte arbejdere og lignende, var målet, at folkepensionen for fremtidigt ansatte blev eneste efterløn, uanset om ansættelse fandt sted hos staten eller i det private arbejdsmarked.

h) Ligesom lønningskommissionen har udvalget været opmærksom på, at nogle kommuner og visse koncessionerede selskaber lønner deres tjenestemænd højere end staten. Udvalget er enig med kommissionen i, at dette forhold må anses for